

— Така се кръщава, когато е бързо. Ще кажешъ, че е кръстено, чу ли? Да не го погребатъ на неосветено мѣсто — пази Боже! — поучително каза тя на стражара и пакъ се завайка, — Ахъ, бедната душичка . . . какво ти е било писано . . . да умрѣшъ на улицата . . . Господи, Господи!

Стражарътъ промѣнка нѣщо подъ носа си и понесе малкото. По улицата имаше малко хора. Слънцето бѣ се скрило задъ тъмносиви облаци и отъ неприветното небе се отронваха снѣжинки. Стражарътъ съсредоточено гледаше предъ себе си и бързаше. Думитѣ на готвачката и нейния жалкъ, разплаканъ видъ, неотстъпно го следваха. Преди да влѣзне въ участъка, той се спрѣ и отбули одеялото, да види детето. То бѣше още съ пламнали бузки, топличко, но вече не дишаше. Очитѣ му бѣха отворени и стъклено-неподвижни. Отъ устицата бѣ потекла и залѣла изкривената шийка кафява течность.

Стражарътъ разбра и ахна отъ изненада. И безъ да го завива, забърканъ, той се затича къмъ участъка. Една снѣжинка, малка, пухеста звездичка, кацна върху откритата устничка на малкото и бързо се стопи върху нея.